

IV

СВЯТА ДОМЕСТІКА

Правило віри, скромності вірець,
Жила собі Доместіка святая,
Свое сховавши світло під корець,
Служила у безбожного глитая.

· Хоч давній, славний був у неї рід,
Вона нітрохи ним не величалась;
Щоб згорда й не поглянути на світ,
Раз в раз чолом аж до землі схилялась.

Носила одіж грубу, шерстяну
І кістяні тісні черевики!
Не стелено їй подушок для сну,
Не грали їй при збудженні музики.

З безмірної покори спала все
В тісній, вогкій, вонючій халабуді:
З хазяйського стола що впало, се
Було її поживою по труді.

Хоч в бруді й вогкості жила, як звір,
Та чистоту над все вона любила;
З таких речей обчищувала двір,
Котрих ніхто не взяв би і на вила.

Щоб тіла грішного всмирити жар,
Лягала і в кропиві, і в баюрі;

За те їй дав господь преславний дар
Наперед віщувати сльоти й бурі.

Та ворог святості, злий дух, піддав
Її хазяїнові думку грішну,
І сей святої тіла зажадав
І вкинуть дав її у тьму кромішну.

Три місяці страждала там вона,
Не піддалась забаганкам чортячим.
І розпалив хазяїна сатана,
І сей гукнув: «Сюди її! Побачим!»

І привели святую, що в ту мить,
Піднявши голос, заспівала дзвінко.
Та кат її почав ножа острить
І крикнув: «Пар-но там окропи, жінко!»

І зв'язану на дереві розтягли,
І острый ніж у білі груди вбили,
На встид одержу з неї всю зняли,
Стрімглав за ноги на хресті прибили.

Що далі діялося там, на те
В страхі лице своє закрий, о Музо!
Як на солом'янім огні святе
Смалили тіло, як пороли пузо...

Як муж жорстокий, лютії жінки
Своє погане довершили діло,
Виймали серце, легке, печінки,
Як на шкamatтя шматували тіло.

Не піднімається рука списать
Усі оті нечувані знущання;
Та сльози щирії з очей біжать
І рвуться з серця щирії зітхання.

Доместіко! Тебе я все співать
Готов. Не май же жалю ні кришинки!
В здоров'ї дай і смаку поживать
Твої кишки, ніжки, ковбаси й шинки!